

AM.

meked
nt jól
helyek
eszek
olyan
odról.
anem,
rásod
ren-
jegy-
nálod.
anem
csival
tetek.
bert.
n jár-
rpáti
n vet-
s nem
ó, ha
s nem
uska
gy a
ek vi-
gyszer
evele-
ig és
adom,
rovat-
nynt a
Bog-
lhető.
e rejt-
páink
eszelj
. Még
rozott
kaes
iszón-
emle-
szabb
több
meg-
darab
bácsi
szin-
ót. —

— HOL JÁRTATOK? (Lásd a 178. lapon)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIX. köt. 12. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. szeptember 16-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A HÁROM BOSZORKA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

SÁRIKÁNAK nagyon jót tett a kocsikázás, az erdei levegő, de egy kicsit el is fárasztotta. Amint haza ért, ledőlt a pamlagra és pihenni kívánt. Ebből pedig az következett, hogy Zoltán és Szidike, mikor haza értek és be akartak rontani testvér-nénijökhöz, utjukban találták a szobaleányt.

— Nem lehet bemenni a kisasszonyhoz, pihen; talán el is szenderült.

Ez már boszantó! Mikor olyan kíváncsiak! De még rosszabb is következett. Mert alig hogy a szobájokba tértek, betoppan Lujza néni is még pedig meglehetősen komoly képpel. Jól ismerték már ezt, tudták, hogy ilyenkor nincs velök meglegedve; körül-belül sejtették is, hogy miért. Ebben aztán nem is csalódtak.

— Azt megengedtem, hogy sétálgassatok, mondá a néni; de azt nem, hogy kora délutántól estig bolyongjatok az utcákon. Hol jártatok (Lásd a képet a czimlapon.), hogy ozsonnára sem kerültetek haza?

A két testvér sokkal őszintébb volt, hogy sem valami mesével akarja ámitani a nénit. Elmondták tehát töviről hegyire, hogyan kerültek a vén Orsolya anyóka házába, ahol megvárták Magduskát és közben meg is ozsonnáztak. Jobb szerették volna ők, ha ezt Sáríkanak mondhatják el előbb, mert Sáríka persze többet engedett meg nekik és pártjukat is fogta, ha valamiben nem cselekedtek a néni kedvére; most pedig ugyan szükségük lett volna a pártfogóra, mert mirdjárt láthatták, hogy éppenséggel nem találja helyén valónak ezt

a nagy barátságukat a száz esztendőös boszorkával.

— Ennek vége legyen! mondá szigorubb hangon. Az ilyen utczai népséggel való nagy barátkozást nem engedem meg.

— De kedves néni, az a Magduska olyan jó lányka! védekezett Szidike. És az öreg anyókája is...

— Meghiszem, hogy tisztességes, becsületes emberek, ha szegények is. Sőt ezzel a Magduskával már beszéltem, hát tudom, hogy derék lányka. De azért mégsem hoztatók illő társaság. Ha éppen találkoztok velök, szólhattok hozzájuk néhány nyájas szót; de hogy a város szélén levő házikókba járjatok látogatóba, azt ezennel megtiltom.

Bezzeg hosszúra nyult a két testvérnek a képe. Ők már megkötötték a nagy barátságot, igazán meg is szerették az öreg anyókát és a kedves Magduskát s most egyszerre vége legyen az egésznek! Hiszen persze, ők uri gyermekek, Magduska pedig csak szegény vízfordó leány, az öreg anyóka meg afféle utczai áruszó... nem egymáshoz való. De már legalább hamarább érte volna őket ez a tilalom! Mert hogy vétsenek a tilalom ellen, arra nem is gondoltak; ergedelmeskedni fognak, de akkor ugyan szépet gondolhatnak róluk Magduskáék!

— Tudod, nem volna olyan nagy baj, ha Sáríka nem köt barátságot a grófnéval, szólt Zoltán a hugoskájához, mikor ismét maguk voltak. Még nem tudjuk ugyan, hányadán vannak, de meglehet, hogy Sáríka többször is fog kocsikázni a grófné hintájában, Orsolya anyó és Magduska látni fogják és akkor majd azt hiszik, hogy átpártoltunk az ő ellenségükhöz csak azért, mert ez megkocsikáztatja a testvérünket.

— Persze! Pedig mi tudjuk, hogy a szegény Orsolya anyó áldott jó anyóka, az a grófné pedig kegyetlen szörnyeteg.

Szinte olyanformát éreztek, gondoltak, mint ha a grófné nekik kettejüknek is ellenségek volna, sőt mint ha Sáríkára is nehezelhetnének, amiért az ellenséghez pártolt. Ez azonban csak a vacsoráig tartott, amikor is Sárika — végre valahára! — elbeszélte, miképen került a grófné hintájába.

Hm, hm! Ez már persze más. És nagyon bajos állapot. Most már hogy tekintsek ellenségnek a grófnét, akinek apácska jó barátja volt és aki még most is tartja ezt a hajdani barátságot s mindjárt be is bizonyította? Zoltán és Szidike, egymás mellett ülve, kissé zavarodottan sugdostak össze és végre is csak olyan formát tudtak gondolni, hogy hát jól van, legyen Sárika jó barátságban a kemény tekintetű grófnéval: de biz' a jó öreg Orsolya anyónak és Magduskának fogadott barátságot ők is megtartják, még ha csak messziről is. Szidike azon fölül meg nem állhatta, hogy így ne szóljon:

— No, én ugyan nem szerettem volna ott lenni a helyeden a grófné mellett, Sárika! Mindig félttem volna, hogy fölnyársal a szurós tekintetével.

— Rendesen nagyon fagyos, szigorú a képe, az igaz, felelt Sárika. De nyájas és barátságos is tud lenni. Alkalmasint van valami régi szomorúsága, mely elkeserítette s azt rejtegeti olyan merev külső mögé.

— Persze! Mi tudjuk is, mi a baja, pattant ki Zoltán.

— Ugyan már mit tudnátok? szólt szigorúan közbe Lujza néni. Bizonyosan holmi utcai szóbeszédet szedtetek föl. Ne merjetekek efféle csak említeni sem.

Hát nem is említették, hanem érdeklődve hallgatták tovább a Sárika elbeszélését. De ugyan megriadtak, mikor azt hallották, hogy nekik is dolguk akadhat a rettenetes grófnéval, mert ez ki akarja őket vinni a kastélyába.

— Majd kocsikáztok ti is a bárka-hintóban s meglátjátok, milyen pompás! szólt Sárika.

— Mit? Hogy mi oda ülünk a grófné bo... az öreg grófné mellé? kiáltott föl Zoltán. Én ugyan be nem ülök a kocsijába!

— De én sem ám! bizonykodott Szidike.

— Micsoda oktalán beszéd ez? kérde Lujza néni. Már ugyan miért ne ülnétek bele?

Erre aztán nehéz volt felelni. Azt csak nem mondhatják, hogy azért nem ülnének a grófné kocsijába, mert a vén Orsolya anyó haragszik a grófnéra. Maguk is belátták, hogy nekik ahhoz voltaképpen semmi közük. Lujza néni nem sejtette, hol jár a két testvér esze s ezért komolyan folytatá:

— Nagyon röstelném, ha szégyent vallanék veletek és az derülne ki, hogy nem tudtok illedelmesen viselkedni, hanem afféle vadóc falusi gyerkőczök vagytok.

Sárika inkább sejdített valamit és szeliden szólt:

— Nem kell ám törődnötök vele, hogy mit beszélnek az öreg grófnéről. Igaz lehet, magam is úgy vettem észre, hogy nagyon szigorú, mindenkitől szorosán megköveteli, hogy pontosan teljesítse a kötelességét; de ezzel nekünk semmi dolgunk. Ránk nézve nagy tisztesség és kitiüntetés, hogy ez az előkelő és dus hölgy annyira figyelmes irányunkban. Elképzelhetitek, hogy nem éppen a mi kedvünkért teszi, mert mi

semmivel sem szolgáltunk rá; hanem édes jó apácskámra emlékszik hosszú idők múltán is meleg barátsággal. Hát nem szabad szégyent hozni apácskánkra.

No, ezzel aztán el is volt a dolog döntve. Zoltán és Szidike nem csak jó, hanem jól nevelt gyermekek is voltak. Ha már egyszer arról volt szó, hogy édes jó apjoknak becsületére váljanak, akkor készségesen paroláznak ők akár a grófi boszorkánnyal is, ha muszáj. Csak úgy titkon reménykedtek, hogy talán nem is kerül a sor rá, megfeledkezik róluk a kevély grófné.

De biz' az nem feledkezett meg. Másnap már reggel megjött a levele, hogy délután ismét séta-kocsizásra viszi Sárrikát s mikor majd haza vitte, akkor meg Lujza nénit és Szidikét meg Zoltánt óhajtaná magával vinni egy kis ozsonnára a kastélyába; reméli, hogy elfogadják szives meghívóját.

Persze hogy elfogadták és úgy is történt. A két testvér egyszerre csak azon vette magát észre, hogy ott ül a nagy bárkakocsiban, szemközt a grófnéval és Lujza néivel és a két kövér ló most már velök koczog szépen lassan végig az utcákon, ki a városból. Mi tagadás, biz' az nagyon pompás volt, amint a hintó ringatta őket és magasból néztek le az utcán járó-kelő emberekre, akik közül alkalmasint sokan megirigyelték a kocsikázókat. Igen, ez nagyon pompás volt, de Zoltán és Szidike mégis némi nyugtalansággal nézegettek szét. Jaj, ha a vén Orsolya anyóka vagy Magduska meglátja őket, akkor vége a böcsületnek ezek előtt... hiszen átpártoltak az ellenséghez! Pedig tegnap még az anyóka asztalánál ozsonáztak.

Szerencsére nem akadt utjokba sem Magduska, sem az anyóka, a hintó pedig

rövid idő alatt kiért a városból, ahol már nem fenyegetett a találkozás veszedelme. Itt a két kövér ló kissé gyorsabb ügetésre szánta el magát s alig negyed óra mulva befordult a kocsi a grófi kastély elé.

Szépnek látszott a kastély messziről, de még sokkal szebb volt közelebről. Igazi nagy-urú palota, nagy kiterjedésű, ódon, de minden részében a leggondosabb rendben tartva. Előtte virágokkal, disz-bokrokkal ékes udvar, két oldalt és mögötte pedig óriási kert, finom kavicssal behintett, tisztára söpört utakkal.

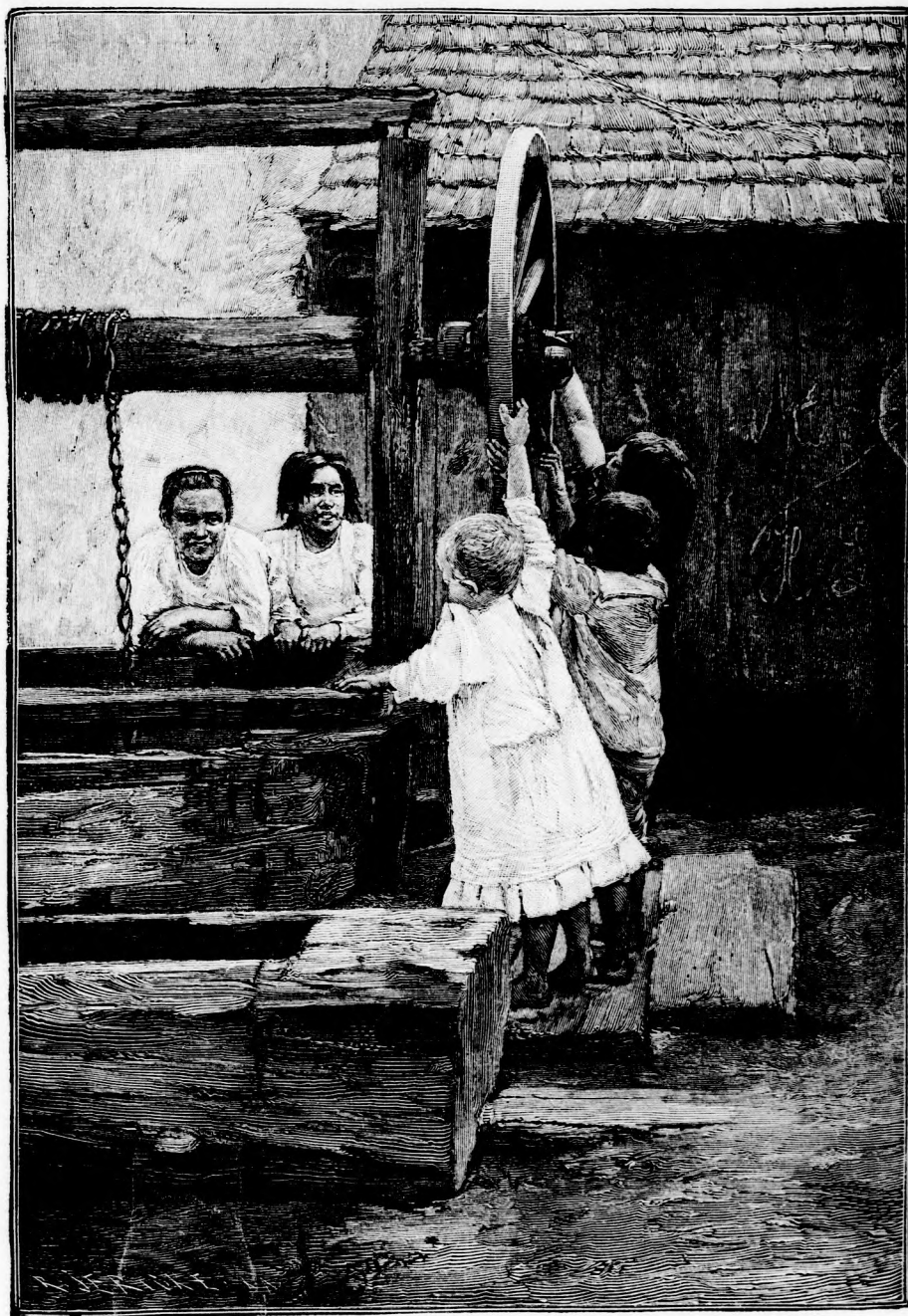
Amint kiszálltak a kocsiból, a grófné azt ajánlotta, hogy ozsonna előtt sétáljanak kissé a kertben s Lujza nénihez fordulva mondá:

— Mi öregek nem igen járhatjuk be az egész kertet, mert nagyon nagy; de a gyermekeknek jó lábuk van. Ferencz! Vezesse körül a kisasszonykát és az urfit, aztán fél óra mulva jöjjenek föl, a kis szalónba.

Az inas némán meghajlott és csakhamar messze járt a két testvérrel. Ezek alig győzték szemmel a sok szépet, amit láttak: ritka virágok csoportjait, disz-fák árnyas sorát, lugasokat, szökő-kutat, egy jókora tavaeskát, melyen hattyuk uszkáltak és több csónak ringatózott, odább valóságos sűrű erdőcskét, melyből egyszerre csak két őzike sétált egészen hozzájuk és várakozólag állt meg, mire az inas biztatta Szidikét, hogy simogassa meg őket. Nem csak türték, hanem hizelkedve simultak hozzá, a leányka nagy gyönyörűségére.

— Szokva vannak hozzá, magyarázta az inas. Ezek a méltóságos asszony kedves állatkái.

(Folytatása a 182. lapon.)

A KERESKES KUTNÁL. (Lásd a 183. lapon.)

(Folytatás a 180. laphoz.)

— Ó, hisz ez valóságos tündérbert!

Alig tudtak megválni tőle, de végül mégis csak be köllött menni. És mikor aztán a kastélyban a pompásnál pompásabb termek végtelen során haladtak végig, akkor már igazán szinte azt hitték, hogy valahol mese-országban járnak. Meg is látszott a ragyogó szemökön, kipirult orcájukon, mikor egyik terem ajtajában szemközt jött velök a grófné, aki nyájasan kérdé.

— No's, kedveseim tetszik itt nektek?

— Ó, hiszen ez valóságos tündér-palota! felelé Szidike. Az már aztán boldog, aki itt lehet!

A grófné elkomolyodott. Aztán sajátságosan szomorú, de nyugodt hangon mondá:

— Tévedtek, ha azt hiszitek, hogy ez maga már boldogság. Látom, nem hiszitek. No's kis leányom, képzeld magadat ide, olykép, hogy egymagad bolyongsz e vég nélküli termekben, hogy senki sem volna, akit szeress, aki téged szeressen... nem gondolod, hogy elkiváncoznál a pompából? No, ezt csak úgy példakép mondtam. Most már kész az ozsonna.

Hogy az ozsonna is kitünő volt, természetesen. Ozsonna után ismét a kis szalónba vonultak s a grófné barátságosan cseveggett Lujza nénivel, a gyermekekhez pedig így szólt:

— Az ilyen fiatal népség nem szeret feszesen üldögelni, tudom én azt. Megengedem, fiacskáim, hogy mozogjatok. Van itt sok kép a falakon, nézzegessétek.

Zoltán és Szidike illedelmesen megköszönték a kegyes engedelmet és örömet éltek is vele. Nézegették a festményeket, miközben csak halkán beszélgettek egymással. Egyszerre azonban Szidike, nagy meg-

lepődésében, hangosan kiáltott föl egy arczkép előtt:

— Nini! A Magduska!

— Csakugyan! mondá Zoltán. Hogy kerül ő ide?

Ebből a két öreg hölgy is meghallott valamit. A grófné, látván, mit néznek a gyermekek, megjegyzé:

— Az a kép az én fiatal leánykori arczképem. Mi különöset találtok rajta?

(Folytatása következik.)

Rejtett nevek.

Láss a munkához, hogy aztán jól essék a pihenés.

*

A jó ember holta után is tovább él a jók emlékezetében.

*

A vastag fa-törzs ellenáll a viharnek, de az apró szű megörli.

*

Hamar ijedez, aki vetkesnek tudja magát.

*

Kár, hogy a rossz példa gyorsan talál követőket.

*

Nincs abban dicsőség, ha gyöngével érezteted az erődöt.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék“.

Világ-hírű szép tündérmesék, a magyar ifjúság számára átdolgozva, számos képpel, díszes angol vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

BARÁZDA-BILLEGETŐ.

U ipi-tipi-tipegy-kettő —
Kis barázda-billegető!
Nem bokorban tanyáz,
nem ugrál a fákon,

Tipeg-topog vigan a friss barázdákon.

Olyan gyorsan szökken hogy már szinte
csoda,

Billegetve farkát tipeg ide-oda.

Olyan édes kedves! Olyan gyors és fürgé,
Mint a barna mókus, vagy a szürke ürge.
Ugyan mit csinál ott? ... mit tipeg magában
Az illatos, omlós szántott barázdában?

Hát segít ökeme a szántó-vetőnek.

Nem is fél, ha hozzá nagyon közel jönnek.
Nyugodtan a napon nézeget, melegszik.
Tudja, hogy ő mostan hasznosat cselekszik.
Bizony meg nem ijed, még föl sem is rebben.
Az emberrel megfér a legis-legszebben.

A fris barázdának nagyon mély az árka.
Ott lakik a kukac s ezernyi bogárka:
Kivált ahol sokkal lejjebb megy a széle,
Csak úgy hemzseg, bomlik a sok bogárféle.
Kedves jó csemege minden kis madárnak,
Oly nagyon szívesen arra azért járnak.

De nincs szorgalmasabb száz között egy-kettő.
Mint a — mit tagadjam? — barna billegető.
Szépen negédesen magát illegeti,
Karsu farkát egyre vigan billegeti.

Mint a pajkos gyermek, jó kedvűen játszó,
Integet a farka, mint parányi zászló:

Kis madarak hamar! Ide, ide jertek!
Itten jó csemeget, sok bogarat leltek!
Amit a jó gazda szorgalmasan elvet:
Mentsük meg számára a sok buzaszemet.
Amit most megmunkál a sok dolgoz tenyér,
Abból lesz a télen a jó buzakenyér.
Az öreg gazdának segíthetünk sokat,
Ha főszedeketjük mind a bogarakat.
Meglássátok télen lesz ő hozzánk jóval,
Mikor a nagy mező telistele hóval.
Ha majd a sok buza ott áll teli zsákkal,
Minket is megetet jó kenyérmorzsával.
Ha majd a hidegben oda künn megfázunk,
Lesz egy barátságos, nádfödeles házunk.
Hova melegedni mindég elmehetünk,
Libával, csibével egy sorban ehetünk.
Teri, Feri, Sári ott ki- és bejárnak,
Saját kenyerekből adnak a madárnak.
S ennek a sok jónak csupán egy a nyitja.
Hogy nagyapó őket hálára tanítja.
En mondom ezt nektek, s akárki meglássa,
Rajta lesz e házon az Isten áldása!

Mama.

A KERESKES KUTNÁL.

(Képpel a 181. lapon.)

UTT állt a kerekés kut az udvar sar-
kában. Nagyon régi kut volt, jó vizet
adott, meg is böcsülték nagyon. Mégis leg-
nagyobb tisztelője Lajoska. Hogy ne? Mikor

a vén kut megtanította arra, amit még a mamának sem akart elhinni.

A mamának tudni illik az a furcsa kívánsága volt, hogy a gyermekek, akár mit akarnak, azzal kezdjék, hogy: »kérem!« és azzal végezzék, hogy »köszönöm!« Még ha csak egy pohár víz köll is nekik.

— No bizony! Igen, ha csokoládé, vagy kávé, vagy nem bánom, akár csak tejezske is volna! veté ellene Lajoska. De víz! Van ott a kancsóban, ha pedig ott nincs, hát a kutban.

— No, az igaz, felelé a mama. A kutban bőven van.

Lajoska diadalmasan nevetett. Kifogott még a mamán is. Az már csak valami.

Aztán vigan játszatott Gusztikával és Miczikével, labdázta, futkostak s mire vissza tértek a szobába, derekasan megszomjaztak. Lajoska iziben ment is a pohárszékhez. Ott volt a kancsó, de üresen.

— Ejnye no! Lidi! Hozzon vizet! kiáltá a cselédnek.

— Van a kancsóban.

— Nincs.

— Hát van a kutban. Aki szomjas,

merítsen magának, azt mondta a mama. Ezentul az lesz a regula.

Lajoskának nem egészen volt inyére ez az új regula, gyanította is, honnan fuj a szél. De majd megmutatja ő, hogy nem fognak ki rajta.

Oda ment a kuthoz, de biz' a kereket meg sem birta fordítani. Segítségül hívta Gusztikát is, Miczikét is, hárman fohászokodtak neki, míg az ármányos Lidi, de még a Panni is a kutnak támaszkodva nézték. Erőlködött a három testvér, de biz' hiába, nem birták a teli vödört felhuzni. Csak az lett belőle, hogy a nagy erőlködésben kimelegedtek és még inkább megszomjaztak.

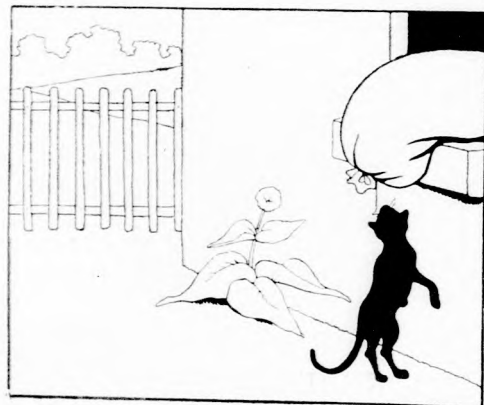
Végre már majdnem elpityeredtek, de Lajoska okosabbat gondolt. Oda fordult Lidihez:

— Kérem, hozzon vizet, szomjasak vagyunk.

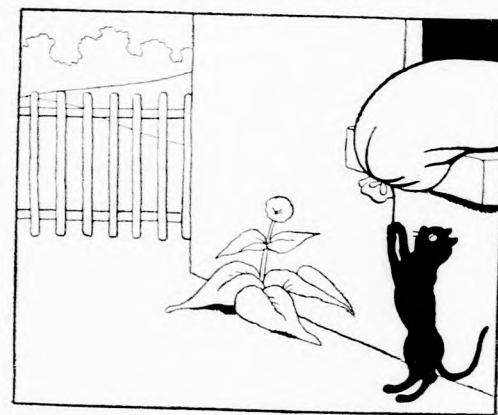
Már ezt a szót Lidi mindjárt megértette. Egy-kettőre fönn volt a víz, ihattak. Es szépen rámondták: »köszönöm«.

S azontul nem esett terhőkre az a két szó, hogy: »kérem«, — »köszönöm!«

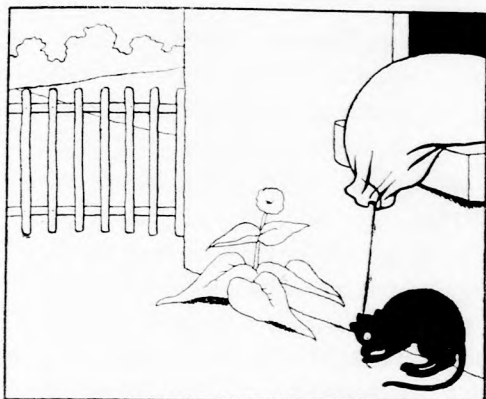
HOGY LETT A FEKETE CZICZÁBÓL FEHÉR CZICZA.

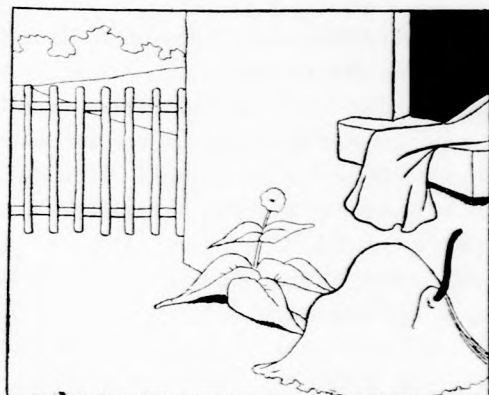
A fekete Mukri czicza
Mit látott meg az ablakban?
Holmi zsák vagy ilyesféle...
»Fölállok, így érem jobban!«

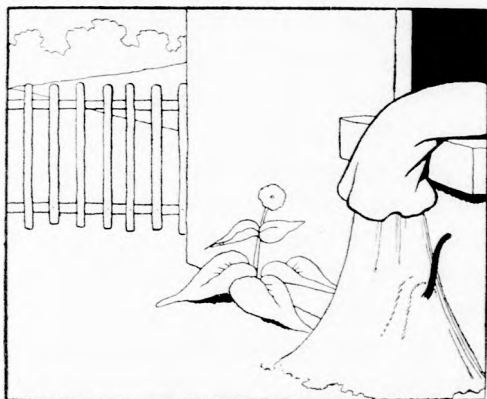
Ágaskodik... nézegeti...
»Madzag lóg le róla, látom.
Hej, ha turó volna benne?...
Vagy kalács... no, én megrántom!«

Rántja, rántja ránczigálja,
Húzza fogával, karmával...
»Mily szerencse! Jól lakom most
Friss turóval vagy kalácssal...«

Csak a farka hegye látszik,
Foga kalácsba nem vésik.
Lisztes halom eltemeti,
Alóla tán ki sem mászik!

Hopp! Megoldódott a zsinég...
Cziczával a remény játszik...
Zsuppsz! Dől rája lisztes zápor,
Csak a farka hegye látszik.

No, végre nagy valahára!...
De én mondom, lássa bár ki...
Az ő fehér bundácskáját
Feketére porolják ki!

A KÖKÉNYES-DOMBI ÜTKÖZET.

— Beszélyke. —

PÖRGÖTT a dob, harsogott a trombita,
messzire elhalatszott a duló csata zaja.

— Rajta, rajta! Utánam, hős vitézek!
Szurd, vágd, nem apád! Fut a gyáva ellen-
ség nagy hada, miénk a győzelem!

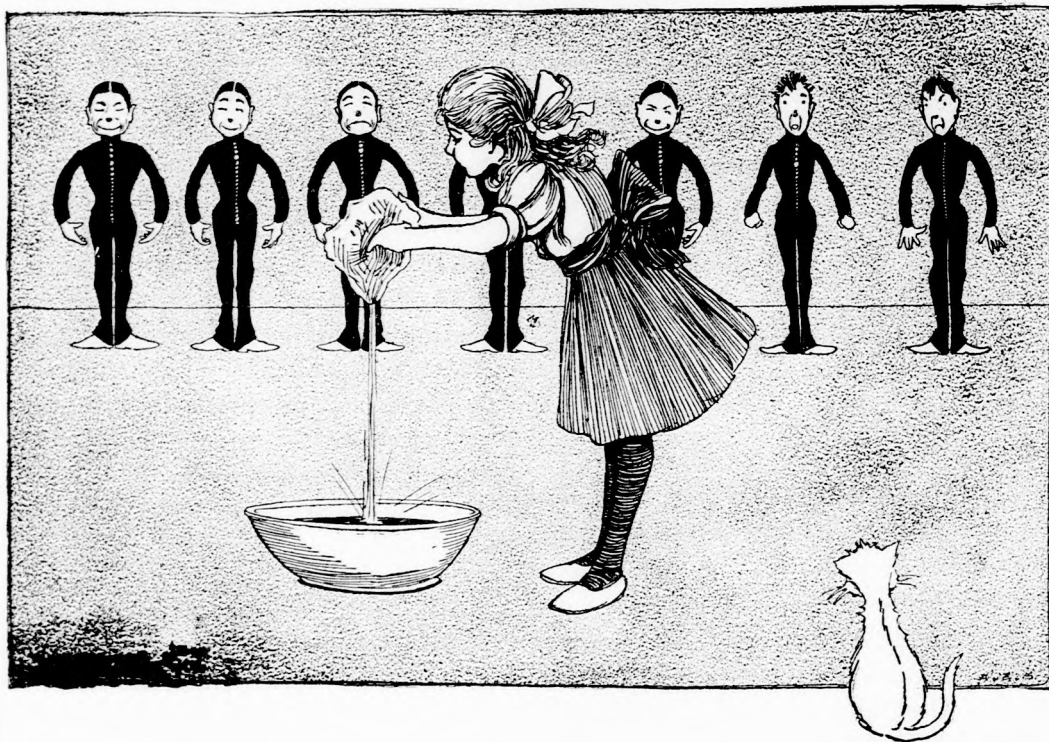
De futott ám! Ahány annyi felé. Nem
sok ilyen diadal van följegyezve a króni-
kákban. És ha azt mondjátok, hogy soha
sem hallottátok a híret ennek a nevezetes
ütközetnek, hát az meglehet; magam is
hiába kerestem hazánk ezeréves dicső tör-
ténelmében, a tudós történetírók elfelejtet-
ték bele írni. Hanem azért mégis igaz,

kampós botját fenyegetőleg rázogatva szaladt feléjük egy izmos, szálás legény, miközben folyvást kiáltozta:

— Ejnye szedte-vette! Hát ez már mi-

csoda? Széztavarni a nyáját! Nem talál-
nak maguknak okosabb játékot? De már
ezt nem viszik el szárazon, ha még olyan
urfiak is!

GONDOS TINKA.

*»Én minden nap mosdom, a bábok meg soha!
Ne mondják rám: de gondatlan mostoha,
Megmosdatom őket« — ó, ó hogy megtette!
Mocskos-múzos lett mind, mire észre vette!*

— Jaj te, Sanyi! ijedezett Jenőke. Ez Gyurka, a juhász-bojtár... Még bizony megver!

— Kitelik tőle, milyen goromba ficzkó! hebegte Sándor generális éppenséggel nem

hősileg sápadozva. Talán... talán fussunk a dombon túl.

A futás némiképen szégyen ugyan, de néha hasznos; most azonban hasznosnak sem ígérkezett, mert a bős Gyurka gyor-

sabban tudott futni, már-már elérte őket és ki tudja, mi történik a még csak imént diadalmas vitézekkel... egyszerre azonban váratlan fordulat történt: Nero, a hű és okos eb, látta, hogy az ő kis gazdáit Gyurka ellenséges szándékkal üldözi. Nero pedig igazán bátor eb volt és dühös ugatással hirtelen szembe szállt a boj-tárral.

— Csiba te! Nem takarodol? kiáltá Gyurka.

Nem bizony, Nero nem takarodott és Gyurka nem csak megállt, hanem elég dolga volt azzal, hogy megvédje magát a kutya ellen. Végre is még ő retirált, de fenyegetőleg kiáltá az eközben már a domb tetejére ért fiuk után:

— Jól van, jól! Most ugy is össze kell ternelnem a nyáját. De majd jönnek az urficskák visszafelé is. Akkor majd számolunk!

Nero, miután vitézül és hűségesen elhárította a közvetlen veszedelmet, követte kis gazdáit s most már hármában futottak a dombon túl jó darabon, míg végre megnyugodhattak, hogy Gyurka nem üldözi őket. Lihegve álltak meg. A győzelmes ütközet dicsőségét, mi tagadás, most már nem éppen sokra becsülték ellenben igen is aggasztotta őket egy nagyon fogas kérdés. Jenőke vetette föl:

— Most már hogy megyünk haza? Az a Gyurka... hallottad... ránk les!

Sándor generális maga sem óhajtotta ezt a találkozást. De nem azért volt generális, hogy hadi cselt ne tudjon.

— Hiába les, nem fog megleshetni, mondá. Kerülünk egy kicsit... azaz nagyot... ezeken a dombokon túl... aztán a falu tulsó szélén térünk haza.

Ilyen nagy gyalogolás nem a Jenőke apró lábainak való feladat volt; de ő is úgy látta, hogy ennél okosabbat nem tehetnek. Megindultak tehát, és ballagtak serényen, maguk sem igen tudták, hol; mert ilyen messzire még soha sem bolyongtak el. Ez azonban még nem volt nagy baj, mert körül-belül tudhatták, merre köll kanyarodniok; nagyobb baj volt az, hogy egy széles és mély árokhoz értek, mely oly hosszan nyult el, hogy be sem láthatták, hol kerülhetnék meg.

— Nem olyan széles, hogy át ne ugorhassuk, szolt Sándor. Ugrottam én ennél már nagyobbat is.

Neki iramodott és valóban átugrotta. Nero követte, neki csak játék volt ekkora ugrás; de Jenőke habozva ált meg.

— Szaladj neki! biztatta Sándor. Hiszen látod még Nero is átugrotta.

Jenőke még habozott. Nem bizott magában.

— Ugorj hát, türelmetlenkedett Sándor. Ha nem mersz akkor, fordulj vissza és menj vissza a dühös Gyurka felé.

Már ilyen világos veszedelemben csak nem mehetett. Tehát szepegve bár, de neki rugaszkodott Jenőke, ugrott nagyot, amelyet csak tudott és a következő pillanatban rémes kiáltással zuhant az árokba.

— Jaj te ügyetlen! kiáltá Sándor. Kelj föl no, ágaskodjál föl és nyujtsd a kezedet... talán kihuzhatlak.

Jenőke azonban nem mozdult ott feküdt elnyulva az árok fenekén. Még csak nem is szolt.

— Ne mókázz no! szolt Sándor ébredő aggodalommal. Miért nem kelsz föl? Szólj hát!

A kis fiu még jó ideig nem szólt, nem mozdult s most már hideg verejték kezdett kiülni Sándor generálisnak az arczára. Még bizony baja esett Jenőkének!...

Esett bizony, nagy baja esett. Néhány percz mulva fölnyitotta a szemeit, mozdulni akart, de fájdalmasan sikoltott föl.

— Jaj! A lábam! Ó! Nem tudok fölkelni.

— Csak próbáld! Megütötted, de majd elmulik az a kis fájás.

— Ó! Nagyon fáj... és nem tudom mozdítani. Jaj, Sándor, segíts! Én... azt hiszem... eltört a lábam. Ó!

Sándor halott-haloványan bámult le az árokba. Semmi kétség, Jenőkének valami nagy baja esett. Mit csináljon? Még csak le sem mehet hozzá, mert nem birna vissza fölkapaszkodni. De ha birna is, segíteni nem. Nem birja el Jenőkét, ha ez nem tud lábra állni. És messze földön senki, akit segítségül hívjon.

— Ó, Sándor, segíts hát! könyörgött Jenőke.

— Igen... hogy ne... persze! hebegte Sándor. Csak hogy... nem tudom... én magam ki nem birlak emelni. Segítséget köll hívni.

— Jaj! Itt akarsz hagyni egymagamra? ijedezett a kis fiu.

— Nem tudok egyebet, felelé Sándor kétségbe esetten. Még sietnem is kell, mert nem sokára esteledni fog. No, ne félj semmit... vissza térek, hozok segítséget... addig meg veled lesz a Nero. — Nero! Menj le oda! Hopp! Ugorj le! Hivd magadhoz, Jenőkém.

Az okos vadász-eb megértette, mit kívának tőle. Leugrott az árokba és Jenőke

mellé feküdt. A kis fiut ez némileg megnyugtatta s most már ő sürgette:

— Hát siess, Sándor! Ó, nagyon siess!

Sietett is Sándor, futott, ahogy csak birt. Tudta, mely irányban van a falu, de ő... mily messze volt! Végre mégis csak eljutott a szélső házakhoz s mindjárt a legelső embernek, akivel találkozott, elmondta a nagy bajt.

A faluban persze mindenki ismerte az uraságot, hamar vállalkozott néhány ember a segítségre. Sándor majd nem futva vezette őket a bal-eset helyére. Kiemelték a jajgató Jenőkét, egy izmos ember a karjaiba vette és most már lassan megindultak vele haza.

Csak most ért rá Sándor generális, hogy arra is gondoljon: vajjon hogyan is fog ő otthon megjelenni? Apácska és mamácska, akik nap-közben oda jártak látogatóban, eddig már bizonyosan haza tértek... be köll majd számolni!

No, hát biz' a kökényes-dombi győztesek haza érkezése nem volt dicsőségesnek mondható. Az egyik sebesülten, a másik sápadozva, a harmadik... no, a harmadik Nero, az örvendezve ugrálta körül a gazdáját.

A nagy számadás, melytől Sándor generális rettegett, nem is maradt el. De már arról jobb, ha nem beszélünk sokat.

Amit a fő-főparancsnok, a szigorú apámért Sándorra, azt még csak elviselte: ennél sokkal keservesebb volt hetekig néznie, a szegény kis Jenőke szenvedését, azzal a tudattal:

— Én okoztam!

Lassacskán föllábadt Jenőke, játszógtak újra, de Sándor generális mértéket tartott a vitézkedésben, a könyvet pedig nem

találta több kisasszony kardot, csak nagyon jól

MEGFEL

A »KIS L»
ban közölt

K
E
L
E
V
É
Z

Helyesen
Klein testvér
Emmike, Gyöngy
Rozsnyay Sándor
Mátyás, Szilárd
Elluska, Kovács
Juliska, Nagy
Friedmann Erzsébet
csak betegítő
Taxner Edith
Gizi és József
Ella, Kiss Mária
(A saját írásom)
Gáldonyi László
a soraid nevében
Emmike, Forrási
(ben), Luczenbach
Betty, Endre

A jutalom
vén, nyertes
kinek a jutalom
beszélések az
bet, négy szav
kiadó-hivatal

A »KIS L»
rejtvény meg
ifj. Kleisl G

találta többé olyan unalmasnak s mikor a kisasszony hívta, hogy »itt a leczke ideje«, kardot, csákót letette s a hívást mindig nagyon jól hallotta.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 10-ik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

K	E	L	E	V	É	Z
E	L	E	M	É	R	
L	E	P	E	L		
E	M	E	L			
V	É	L				
É	R					
Z						

Helyesen fejtették meg: Jákó Margit, Klein testvérek, Katona Lili, Hefty Paula, Szőke Emmike, Gyárfás Erzsike, Mádér Hedvig és Emma, Rozsnyay Sárika és Lilike, Leipniker Ilonka és Mátyás, Szilágyi Rózsika, Badics Gizella, Schack Elluska, Kovács Béla, Bayer Anti, Háy Irén és Juliska, Nagy Lenke és Ernő, Somogyi Margit, Friedmann Ernő (Beteg vagy? Mert czeruzás írást csak betegől fogadok el. *F. b.*), Vész Andrea, Taxner Editke, Kazy Péter, Egyházy János, Veress Gizi és Józsi, Sidlauer Lenke és Panna, Erdős Ella, Kiss Margit, Kramolics Józsi, Csomák Róza (A saját írásod? *F. b.*), Jakab Erzsike és Margitka, Gáldonyi László (Vonaldozd meg a papírost, hogy a soraid ne düljenek olyan görbére! *F. b.*), Boros Emmike, Forster Jolánka, Naschitz Gyuri (részben), Luczenbacher Ada, Péterfy Vilma, Wurm Betty, Endreffy Vilma, Csia Erzsike, Hollós László.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Gyárfás Erzsike, Nagyváradon*, kinek a jutalom-könyvet (*Leánytörténetek*), elbeszélések az ifjuság számára, írta *Halden Erzsébet*, négy színnyomatu képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LIX. köt. 9-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Boros Emmike, ifj. Kleiszl Gyula, Naschitz Gyuri.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Wurm Betty. Csak most értem meg soraidból, mily magasan jártál fenn északon. Mit szóltál, mikor éjjélkor is ragyogott a nap? S mit szóltál, mikor Tromsöben átkelve a tenger-szoroson (sundon) benéztél Finmarkenbe a lapok táborába? S különösen mit szóltál, mikor ott a függő bölcsőben láttál ringani egy *kis lapot*? — **Barra Feri.** Versikéd nem is olyan rossz, de közlésre mégsem alkalmas. A híres magyar fűvésznek, a nagy tudományu Barrának valamely ivadéka vagy? — **Száviics Péter.** A czirill írás nem egy a göröggel, de sok betűje közös. — **Veress Béla.** Ilyen fiatal legényről, mint te, még nem igen hallottam, hogy a felnőttekkel együtt agarászva, biztosan és bátran vágta át ugaron, tarlón, kergetni a nyulat. De hát annál derekabb. — **Gáldonyi László.** Semmi érdemem benne. — **Schack testv.** Német írástok is dicséretes. De azért nekem csak magyarul írjatok. A szerencsét nem én kormányzom. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

W. A. és T. tépett szélü levelét nem vehetem tekintetbe. **F. b.**

— Olvassátok! —

*

Forgó bácsi tiz parancsolata.

1. *Leveléd papirosa sima szélü legyen és tiszta.*
2. *Irkából tépett papirosra levelet ne írj.*
3. *Levelet be ne porozz, be ne poczázz.*
4. *Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.*
5. *Ami a szerkesztőnek szól (közlés, megfejtés, gyűjtés), azt ne küldjed a kiadó-hivatalba.*
6. *Ami pedig a kiadó-hivatalnak szól (előfizetés, elmaradt számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése) azzal ne fordulj a szerkesztőhöz.*
7. *Leveléd papirosa ne legyen rikoltó színü, se illatos.*
8. *Csak fekete tentát használj írásra.*
9. *Ismeretlen s csakis családi körben járatos bevezető nevet ne használj.*
10. *A szerkesztőségbe intézett levél állandó czime legyen: **Forgó bácsinak, a „Kis Lap“ szerkesztőjének.***

Aki e tiz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik.

F. b.

Előfizetési felhívás
a
KIS LAP
októb.-deczemb. folyamára.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük a »Kis Lap« ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek, a lap pontos szétküldhetése érdekében, megrendelésüket mielőbb megújítani.

Az új évnegyed a »Kis Lap« most folyó 59-ik kötetének folytatólagos és befejező számaikat fogja nyújtani, gondosan előkészített tartalommal mind érdekes szöveg, mind pedig művészi rajzok tekintetében. Hosszabb elbeszélésül rendkívül lebilincselő **indiánus történet** fog megjelenni, az annak idején oly nagy tetszéssel fogadott „**Omas és Lalla**“ szerzőjétől, számos rajz kíséretében. Mint eddig, jövőre is érdekes változatosságban közöl minden szám kisebb **beszélyt, mesét, szindarabot**, ismeretterjesztő **czikket, költeményeket**, nagyobbára **rajzokkal**. Minden két hétben **színes műmelléklet** kíséri a lapot.

A rendes rovatok változatlanul maradnak, a rejtvények legszorgalmasabb megfejtői számára kitűzött **jutalmak kisorsolása** pedig ez évnegyed utolsó számával fog megtörténni.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre	2 korona.
Fél évre	4 „
Egész évre	8 „

Az előfizetési pénzt korona-értékben sziveskedjenek beküldeni.

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.